

„Amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.” (Mt 25,40)

Istenhez kapu: a másik ember

Vajon miért olyan kedves számunkra Jézusnak ez a mondata, hogy gyakran visszatér a hónap életigéjeként? Talán azért, mert ez az Evangélium szíve. E szavakat intézi majd hozzánk az Úr a végső napon, amikor ott állunk majd Előtte. Ez lesz a tárgy életünk legfontosabb vizsgáján, amelyre nap mint nap készülhetünk.

Azt fogja kérdezni, hogy adtunk-e enni és inni annak, aki éhes volt és szomjas, hogy befogadtuk-e a vándort, felruháztuk-e a mezítelent, meglátogattuk-e a beteget és a rabot... Apró cselekedetek ezek, de az öröklétben értékük van. Semmi sem kicsi, amit szeretetből teszünk, amit neki teszünk.

Jézus ugyanis nemcsak pártját fogta a szegényeknek és kitaszítottaknak, nemcsak meggyógyította a betegeket és vigasztalta a szenvedőket, hanem kiváltságos szeretettel szerette őket, olyannyira, hogy testvéreinek nevezte őket, egészen titokzatos szolidaritással azonosulva velük.

Jézus ma is jelen van azokban, akik igaz-ságtalanságot és erőszakot szenvednek, akik munkát keresnek vagy hátrányos körülmények között élnek, akik különféle háborúk miatt kénytelenek elhagyni hazájukat. Hányan és hányan szenvednek körülöttünk más okokból is, és talán kimon-datlanul is a segítségünket kérik. Jézus az, aki konkrét szeretetet kér, az új igényeknek megfelelő új „irgalmassági cselekedeteket”.

Senkit nem zár ki. S ha egy beteg idős asszony Jézus, akkor hogy ne segítenénk mindazzal, ami enyhíti a körülményeit? Ha egy menekült gyerekek nyelvet tanítok, Jézust tanítom. Ha segíték otthon anyukámnak takarítani, akkor Jézusnak segíték. Ha reményt viszünk egy rabnak, és vigaszt a szomorkodónak, vagy meg-bocsátunk annak, aki megsértett, Jézussal lépünk kapcsolatba. Valahányszor meg-tesszük ezt, a gyümölcseként nemcsak azt tapasztaljuk, hogy örömet szereztünk a másinak, hanem bennünket is nagyobb öröm tölt el. Ha ajándékozunk, kapunk, belső teljességet tapasztalunk, boldogok leszünk, mert akkor is, ha nem tudtuk, Jézussal találkoztunk: a másik az a kapu – Chiara Lubich írása szerint –, amelyen át Istenhez juthatunk.

Lelki tapasztalatának már a kezdetén így ír ennek az életigének a hatásáról: „A felebaráttal és a szeretettel kapcsolatos egész korábbi felfogásunk összeomlott. Ha Krisztus valamiképpen mindenkinben ott van, akkor nem tehetünk különbséget, nem részesíthetünk előnyben senkit. Szertefoszlottak azok az emberi elképzelések, amelyek osztályozták az embereket: honfitárs vagy külföldi, öreg vagy fiatal, szép vagy csúnya, antipatikus vagy szimpatikus, gazdag vagy szegény. Krisztus volt ott mindegyikük mögött, Krisztus volt ott mindegyikükben. És valóságosan egy *másik Krisztus* volt minden embertárs (...).

Így élve felfedeztük, hogy számunkra az embertárs az út, amelyen eljuthatunk Istenhez. Sőt, úgy tűnt számunkra, hogy a testvér olyan, mint egy kapu, amelyen át kell haladnunk, hogy Istennel találkozassunk.

Ezt megtapasztaltuk az első napoktól kezdve. Micsoda egységre találtunk Istennel este az imában vagy az összeszedettségben, miután az egész nap folyamán szeretettük Őt a testvérekben! Ki más adta volna nekünk a vigasztalást, ezt az olyannyira új, oly mennyei élményt, ha nem Krisztus, aki élte evangéliumának szavait: »adatok és adnak majd nektek is« (Lk 6,38). Mi szeretettük Őt egész nap a testvérekben, és íme, most Ő szeretett bennünket.”¹

Fabio Ciardi OMI

¹ Chiara Lubich: *Jézus a testvérben*, Új Város, Budapest, 2013, 80. o.

/forrás: www.fokolare.hu/